

Потъването на кораба „Велики океанъ“

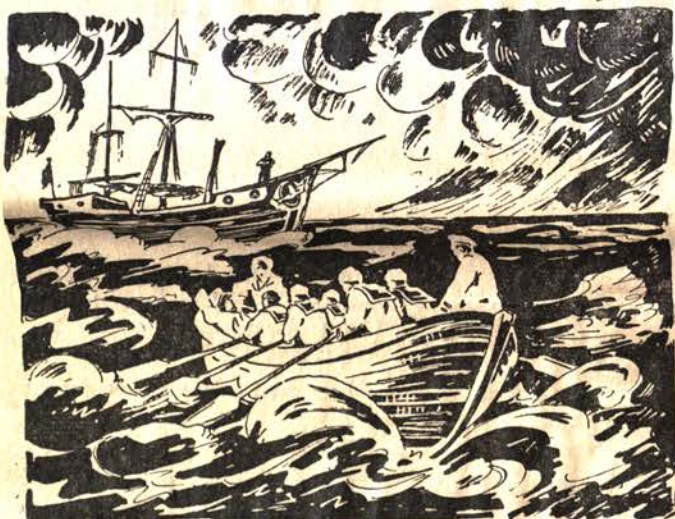
Романъ отъ Капитанъ Мариетъ
превежда Йос. Сжбевъ

VI

Сигревъ и Вили отидоха обратно въ каютата, където буфетчикът донесе топла супа за децата. Томи я измъкна бърже из дъсната ржка на Юнона, която съ лъвата държеше Албертъ. Супата опари Каролина. Момичето закрещъ. Закрещъ и Албертъ отъ страхъ. За нещастие, Юнона се натъкна на кученцето „Виксенъ“, което се вмъкна въ каютата и я ухапа за крака. Негърката сжщо извика неволно. Г-жа Сигревъ погледна изъ леглото, мислѣйки че е станало нѣщо ужасно. За щастие, влѣзе Сигревъ, повдигна Юнона, утеши Каролина и възстанови реда.

— Маса*) Томи е лошо момче, — каза Юнона, триейки крака си.

И на палубата не бездействуваха. Строеха запасна мачта на мѣстото на главната и я снабдяваха съ платна и вжжета. За нещастие, кораба течеше силно и четирма хора трѣбваше да изхвърлятъ постоянно водата съ помпи. Презъ нощта пакъ задуха вѣтръ, започна вълнение и течението се усили толкова, че трѣбваше всичко да се зареже, за да се изхвърля водата. Бурята бушува още два

дни. Цѣлиятъ екипажъ изнемогваше вече отъ умора. Матрозитѣ не можеха вече да изпомпватъ водата. Наклонявайки се, корабътъ доказваше че въ трюма има вече много вода. Случи се и ново нещастие: капитанъ Осборнъ бѣше горе на предната частъ и даваше заповѣди. Изведнажъ макарата отъ предната мачта се откъсна, рея**) и платното се събориха, удариха Осборна и той падна безчувственъ. Докато той командуваше, матрозитѣ, които ценѣха високо неговото морско изкуство, неговото мъжество, работѣха бодро, но сега, когато лежѣше безъ чувства, тѣ почувствуваха че останаха безъ началникъ. Мекинтоша не обичаха и неговитѣ заповѣди нѣмаха никакво значение, никаква тежестъ. Безъ да обръщатъ внимание на заповѣдитѣ му, тѣ се съвещаваха помежду си.

— Скоро ще спрѣ вѣтрътъ, момчета, — каза Риди.

— Да, — отговори единъ, — но корабътъ още по-скоро ще отиде на дъното.

— Добре би било да се поработи малко съ помпитѣ, — продължи Риди, — какво ще кажете вие, момчета?

— Единъ-два стакана грогъ (ракия) би билъ още по-добъръ, — възрази грубо единъ морякъ. — Какво ще кажете, момчета? Мисля, че капитанътъ не би ни отказалъ въ това, ако можеше да говори, горкиятъ!

— Какво мислите да правите? — попита Мекинтошъ. — Надѣвамъ се, нѣма да се напиете?

*) Маса — негърско — господинъ.

**) Рея — напрѣчно дърво на мечтата, за което се вързва платното.

— Защо не? — проговори другъ матросъ. — Корабътъ ще потъне.

— Може-би не толкова скоро. Въ всѣки случай, все може да се намѣри възможностъ за спасение. Но ако вие се напиете, никой не ще се спаси. Азъ скъпя живота си и съмъ готовъ да направя всичко което решите, но да се напиете — на това ще попрѣча, ако само успѣя.

— Какъ ще ни попрѣчите? — попита мрачно единъ.

— Мисля, че двама решителни хора могатъ да направятъ много... не, трима, защото, въ такъвъ случай и Риди и пасажерътъ ще ми помогнатъ. Помнете: всичкото огнестрелно оръжие е въ каютата. За какво да се караме само? Кажете направо, какво искате, а ако не сте измислили нищо, чуйте какво ще ви предложи: Лодкитѣ, както знаете, бѣха отнесени, съ изключение на малката задъ кормилото, която е азбита и още една голѣма. Вѣроятно не сме далече отъ островитѣ. Да вземемъ голѣмата лодка и да опитаме да се спасимъ. Добъръ ли е моя съветъ, Риди?

— Добъръ е, г-нъ Мекинтошъ, но какво ще правимъ съ пасажеритѣ и капитанъ Осборнъ, който лежи въ безсъзнание? Какъ мислите да се постъпи?

— Нѣма да оставимъ капитана, — каза единъ матросъ.

— Не, не — потвърдиха и други.

— А пасажеритѣ?

— Жалко е за тѣхъ, разбира се, — забеляза първиятъ отъ изказалитѣ се, — ала доста ни е да мислимъ за спасение на собственитѣ си животъ. Лодката е малка.

— Добре, съгласенъ съмъ съ васъ, — проговори Мекинтошъ, — Нали добре тръгна работата, братя?

— Да, — отговориха въ единъ гласъ всички.

Риди разбра че е безполезно да спори.

Почнаха да приготвяватъ лодката и запаситѣ. Подиръ два часа всичко бѣше готово. Риди не вземаше никакво участие въ тѣзи приготовления. Той се спуска единъ два пѣти въ трюма, за да провѣри много ли се е повдигнала водата. По едно време Сигревъ излѣзе на палубата. Той се огледа наоколо и забеляза приготовленията. Погледна къмъ Риди, който седѣше до безчувствения капитанъ.

— Какво значи това, Риди? — попита Сигревъ. — Искате да напуснатъ кораба? Тѣ ли убиха Осборна?

— Не, г-не, — отговори Риди, — горкиятъ капитанъ е ударенъ отъ падналиятъ рей. Останалото налучкайте. Виждате че тѣ спускатъ лодката.

— Но моята бедна жена е така болна, че не ще може да дойде до лодката.

— Боя се, г-не, че тѣ съвсемъ не мислятъ да взематъ съ себе си васъ, жена ви и децата.

— Милосърдно небе! — извика Сигревъ. — Каква жестокостъ, какво варварство!

— Да, но такъвъ е закона на природата. Когато се касае за спасение на собственитѣ животъ, хората сж способни да мислятъ само за себе си. Често съмъ виждалъ това, — произнесе Риди сериозно.

— Бедната жена! Беднитѣ деца!... извика пакъ Сигревъ, като закри лице съ ржцетѣ си. — Ще поговоря съ тѣхъ, — прибавитой, като помълча, — Не може да не се вслушатъ въ чувството на човѣчностъ... Въ всѣки случай, г-нъ Мекинтошъ има влияние надъ тѣхъ... Вие какъ мислите, Риди?

— Да ви кажа право, г-не, не заслужава да молите ни Мекинтошъ, ни тѣхъ... Защото сърдцето на капитанския помощникъ е по-грубо отъ това на останалитѣ... Всичко ще бжде напраздно, въ противенъ случай азъ самъ бихъ се постаралъ да ги убедя, да смегча...

— Е какво да се прави, Ради?

— Трѣбва да се осланяме на милосърдието божие, г. Сигревъ.

— Трѣбва? Какъ? Нима вие не ще отплавате съ тѣхъ?

— Не г-нъ Сигревъ, решихъ да остана съ васъ.

— И да погинешъ? — попита съ изумление Сигревъ.

— Както е угодно Богу. Азъ съмъ старъ моята смъртъ е дребна работа и, мисля, готовъ съмъ да умира. Ще се грижа за вашитѣ деца... Не мога да ви оставя, да погинете, когато бихте могли да се спасите, ако само знаете какво трѣбва да се прави... Но ето и матрозитѣ...

(Следва)